

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 884

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 29 decembrie 2008

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.152 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	2-3	Decizia nr. 1.322 din 4 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă	15-16
Decizia nr. 1.153 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720 ¹ din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 1.332 din 9 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	17-18
Decizia nr. 1.154 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 223 din Codul de procedură civilă	5	Decizia nr. 1.334 din 9 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	18-19
Decizia nr. 1.155 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă	6-7	Decizia nr. 1.336 din 9 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	19-21
Decizia nr. 1.284 din 2 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor	7-8	Decizia nr. 1.337 din 9 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului.....	21-22
Decizia nr. 1.309 din 2 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, precum și ale art. 969 și art. 1073 din Codul civil	9-10	Decizia nr. 1.343 din 9 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă	23-24
Decizia nr. 1.311 din 2 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (3), art. 5 și art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2004 privind unele măsuri pentru vânzarea de către societățile comerciale, companiile și societățile naționale din sectorul energiei, petrolului, gazelor naturale, resurselor minerale și al industriei de apărare, precum și de către alți agenți economici din subordinea Ministerului Economiei și Comerțului a locuințelor pe care aceștia le au în patrimoniu personalului propriu, titularilor contractelor de închiriere, pensionarilor sau disponibilizaților cu ultimul loc de muncă la acești agenți economici	11-12	Decizia nr. 1.346 din 9 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	24-25
Decizia nr. 1.312 din 2 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. 2 din Codul de procedură civilă	12-13	Decizia nr. 1.347 din 9 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil	25-27
Decizia nr. 1.313 din 2 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă și art. 168 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	14-15	Decizia nr. 1.353 din 10 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului	27-29
		Decizia nr. 1.356 din 11 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției	30-31
		Decizia nr. 1.359 din 11 decembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) lit. d) și e) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate	31-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.152

din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Filofteia Ciobanu în Dosarul nr. 1.379/64/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilier juridic Gabriela Păunescu pentru Ministerul Apărării, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.379/64/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Filofteia Ciobanu într-un recurs formulat împotriva încheierii de respingere a cererii de reexaminare a taxei judiciare de timbru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că irevocabilitatea încheierii de respingere a cererii privind taxele judiciare impuse de instanță, precum și sancționarea neîndeplinirii obligației de plată până la termenul stabilit de către instanță contravin art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție și art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 18 alin. (3) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările ulterioare, prevederi ce au următoarea redactare:

— Art. 18 alin. (3): „*Cererea se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere irevocabilă.*”;

— Art. 20 alin. (3): „*Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.*”.

Textul constituțional considerat ca fiind încălcat este cel al art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție. Este invocată și încălcarea art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate într-o cauză în care criticile de neconstituționalitate vizau aceleași aspecte ca și în cauza de față.

Astfel, prin Decizia nr. 711 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 7 noiembrie 2007, Curtea a reținut că accesul liber la justiție nu înseamnă acces la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție. Acest drept poate fi supus unor condiționări de fond și de formă, iar existența uneia ori a mai multor căi de atac nu este impusă, pentru toate cazurile, nici de Constituție și nici de vreun tratat internațional la care România este parte.

Condițiile de exercitare a dreptului de acces liber la justiție, precum și căile de atac sunt prevăzute de norme juridice de drept procesual, textul de lege criticat având o astfel de natură. Or, conform dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar art. 129 din Legea fundamentală prevede că, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

Potrivit art. 18 alin. (2) din Legea nr. 146/1997, împotriva modului de stabilire a taxei de timbru se poate face cerere de reexaminare, astfel că nu se poate susține lipsa oricărei căi de atac.

Mai mult, Curtea a reținut că cererea prin care se contestă modul de stabilire a taxei de timbru nu privește fondul litigiului dedus judecării, ci se solicită doar un control asupra legalității și temeiniciei sumei ce reprezintă taxa judiciară de timbru, condiție prealabilă a accesului la justiție.

În continuare, examinând criticile referitoare la neconstituționalitatea art. 20 alin. (3) privind obligativitatea plății anticipate a taxelor judiciare de timbru și a conformității acesteia cu art. 21 din Constituție, Curtea constată că s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, prin care a statuat că prevederile legale menționate sunt conforme Legii fundamentale.

În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 354 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 24 august 2005, cât și Decizia nr. 1.125 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 11 decembrie 2007.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Filofteia Ciobanu în Dosarul nr. 1.379/64/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.153

din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 720¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Profesional Style” S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 10.261/325/2006 al Judecătoria Timișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În aceste decizii Curtea a reținut că nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuate de realizarea actului de justiție. Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora.

De asemenea, la finalul procesului judiciar sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

Soluția adoptată și considerentele deciziilor citate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 10.261/325/2006, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Profesional Style” S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21, 44, 45, 124 și 135 din Constituție, deoarece societatea comercială cu care se află în litigiu — Societatea Comercială „Agora S.A.”

Timișoara — refuză să îndeplinească procedura de conciliere prevăzută de textul de lege criticat.

Judecătoria Timișoara consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale atacate nu contravin Constituției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Examinând încheierea instanței de judecată, Curtea observă că, deși a fost sesizată de instanța de judecată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 1, alin. 2, alin. 22 și alin. 3 din Codul de procedură civilă, în realitate, așa cum rezultă din cuprinsul încheierii de sesizare, cât și din concluziile scrise formulate de autorul excepției, această are ca obiect art. 720¹ din Codul de procedură civilă, care are următoarea redactare: „*În procesele și cererile în materie comercială evaluabile în bani, înainte de introducerea cererii de chemare în judecată, reclamantul va încerca soluționarea litigiului prin conciliere directă cu cealaltă parte.*”

În scopul arătat la alin. 1, reclamantul va convoca partea adversă, comunicându-i în scris pretențiile sale și temeiul lor legal, precum și toate actele doveditoare pe care se sprijină acestea. Convocarea se va face prin scrisoare recomandată cu dovadă de primire, prin telegramă, telex, fax sau orice alt mijloc de comunicare care asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia. Convocarea se poate face și prin înmânarea înscrisurilor sub semnătură de primire.

Data convocării pentru conciliere nu se va fixa mai devreme de 15 zile de la data primirii actelor comunicate potrivit alin. 2.

Rezultatul concilierii se va consemna într-un înscris cu arătarea pretențiilor reciproce referitoare la obiectul litigiului și a punctului de vedere al fiecărei părți.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Profesional Style” S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 10.261/325/2006 al Judecătoria Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Înscrisul despre rezultatul concilierii ori, în cazul în care părătul nu a dat curs convocării prevăzute la alin. 2, dovada că de la data primirii acestei convocări au trecut 30 de zile se anexează la cererea de chemare în judecată.”

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 21 alin. (3) privind accesul liber la justiție, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției și art. 135 privind economia.

Examinând excepția, Curtea reține că, asupra constituționalității prevederilor de lege criticate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate în cauza de față, s-a pronunțat prin numeroase decizii.

Astfel, prin Decizia nr. 807 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 25 iulie 2008, Decizia nr. 559 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, Decizia nr. 361 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 29 mai 2006, și Decizia nr. 335 din 6 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 19 octombrie 2004, Curtea a statuat că, prin instituirea procedurii prealabile de conciliere legiuitorul a urmărit să transpună în practică principiul celerității soluționării litigiilor dintre părți — mai pregnant în materie comercială — și să degrezeze activitatea instanțelor de judecată. Rolul normei procedurale criticate este acela de a reglementa o procedură extrajudiciară care să ofere părților posibilitatea de a se înțelege asupra eventualelor pretenții ale reclamantului, fără implicarea autorității judecătorești competente. Față de aceste rațiuni majore, condiționarea sesizării instanței de parcurgerea procedurii de conciliere cu partea potrivnică nu poate fi calificată ca o îngrădire a accesului liber la justiție, în accepțiunea prohibită de prevederile constituționale de referință, atâta vreme cât partea interesată poate sesiza instanța judecătorească cu cererea de chemare în judecată.

Totodată, Curtea a mai reținut că, pentru aceleași considerente, dispozițiile art. 720¹ din Codul de procedură civilă sunt în concordanță cu prevederile constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată și cu cele privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și cu reglementările cuprinse în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, judecat într-un termen rezonabil.

Soluția adoptată și considerentele deciziilor citate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.154

din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 223 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 223 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Miodrag Giurcovici în Dosarul nr. 13.476/325/2007 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 13.476/325/2006, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 223 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Miodrag Giurcovici.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale atacate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece instituie un regim privilegiat în favoarea cetățenilor cu domiciliul în străinătate, în ceea ce privește administrarea unei probe esențiale pentru soluționarea cauzei — interogatoriul.

Judecătoria Timișoara consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, pentru considerentele invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale atacate nu contravin Constituției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 223 din Codul de procedură civilă, care au următoarea redactare: „(1) *Partea care are domiciliu în străinătate va putea fi interogată prin cel care o reprezintă în judecată.*

(2) *În acest caz, interogatoriul va fi comunicat în scris mandatarului, care va depune răspunsul părții dat în cuprinsul unei procuri speciale și autentice. Dacă mandatarul este avocat, procura specială certificată de acesta este îndestulătoare.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este neîntemeiată pentru considerentele care urmează.

Art. 223 din Codul de procedură civilă stabilește o excepție de la regula potrivit căreia partea nu poate fi reprezentată cu prilejul interogatoriului. Aceste prevederi referitoare la procedura de interogare a părții care are domiciliul în străinătate reprezintă norme de procedură a căror reglementare este, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, de competența legiuitorului.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 223 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Miodrag Giurcovici în Dosarul nr. 13.476/325/2007 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.155

din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Poka Farm Păingeni” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.091/320/2007 al Tribunalului Comercial Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.091/320/2007, **Tribunalul Comercial Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Poka Farm Păingeni” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale atacate contravin dispozițiilor art. 21 și art. 53 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu permit administrarea de probe noi în recurs, cu excepția înscrisurilor, ceea ce este de natură să priveze părțile de un grad de jurisdicție și de posibilitatea de a se apăra prin administrarea de probe în toate fazele procesului.

Tribunalul Comercial Mureș consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale atacate nu contravin Constituției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 305 din Codul de procedură civilă al căror conținut este următorul: *„În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbaterilor.”*

Textele constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Este invocată și încălcarea art. 6 par. 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 305 din Codul de procedură civilă au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în care criticile de neconstituționalitate au vizat aceleași aspecte ca și în cauza de față.

Astfel, prin Decizia nr. 212 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 6 mai 2008, și Decizia nr. 585 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, Curtea, făcând referire la jurisprudența sa, a reținut că instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară principiului liberului acces la justiție, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Atât în sistemul nostru procesual, cât și în cel al altor țări legea poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita posibilitatea folosirii anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, cum sunt probele, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale.

Considerentele și soluția deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Poka Farm Păingeni” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.091/320/2007 al Tribunalului Comercial Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.284

din 2 decembrie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5
din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea
serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, excepție ridicată de Maria Igiescu în Dosarul nr. 20.011/3/CA/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru Ministerul Administrației și Internelor — Inspectoratul Național pentru Evidența Persoanelor, consilier juridic Anne-Marie Tancu, cu delegație la

dosar, constatându-se lipsa autorului excepției și a celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului părții prezente, care solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, deoarece prin criticile formulate se solicită completarea legii, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 20.011/3/CA/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor.** Excepția a fost ridicată de Maria Igiescu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect obligarea la emiterea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 contravine, în ordinea invocării lor, prevederilor constituționale ale art. 16, art. 21 și art. 1 alin. (5), precum și ale art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu „statuează asupra unor privilegii sau discriminări, ci stabilesc atribuțiile unui serviciu public comunitar”. De altfel, critica este în legătură cu lacune ale textului de lege, a căror soluționare excedează competenței Curții Constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, excepție ridicată de Maria Igiescu în Dosarul nr. 20.011/3/CA/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile Ordonanței Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 1 septembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare. În realitate, din motivarea acesteia rezultă că sunt criticate doar prevederile art. 5 din aceasta. În consecință, prin prezenta decizie, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe doar cu privire la constituționalitatea acestui text de lege. Art. 5 din ordonanță stabilește atribuțiile principale ale serviciilor publice comunitare.

Autorul excepției susține că prin aceste prevederi de lege sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) — „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*” —, ale art. 16 — „*Egalitatea în drepturi*” și ale art. 21 — „*Accesul liber la justiție*”, precum și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția ridicată, Curtea reține că, în esență, în opinia autorului acesteia, neconstituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 84/2001 constă în aceea că art. 5 nu stabilește „nicio sancțiune în cazul neîndeplinirii atribuției prevăzute de ordonanță, încurajează și poate da naștere la abuzuri săvârșite de către serviciile publice comunitare”.

Curtea constată că excepția urmează a fi respinsă, întrucât criticile formulate privesc lipsa de reglementare. Or, acest aspect nu intră în competența sa de soluționare, întrucât Constituția și Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale îi stabilesc expres și limitativ atribuțiile.

Magistrat-asistent-șef,

Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.309

din 2 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, precum și ale art. 969 și art. 1073 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, precum și ale art. 969 și art. 1073 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interamerican Romania Insurance Company” — S.A. din București în Dosarul nr. 24.947/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu sunt contrare prevederilor din Constituție invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 24.947/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 136/2005 privind asigurările și reasigurările în România, precum și ale art. 969 și art. 1073 din Codul civil.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Interamerican Romania Insurance Company” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate „încalcă exigențele constituționale privitoare la asigurarea unui proces echitabil”, întrucât permit „instanței de judecată să ia măsuri susceptibile să fie puse în aplicare cu ajutorul forței coercitive a statului, fără a-i permite, în același timp, să analizeze pretențiile sau apărărilor părților pe fond, precum și să administreze probe adecvate cauzei, să verifice buna-credință și consimțământul părților la încheierea actelor juridice.” Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, prin proces echitabil se înțelege „obligația statului, prin lege și puterea judecătorească, de a nu înlătura egalitatea în plan procesual a părților și de a nu le pune, prin orice instrument, într-o poziție de inferioritate una față de cealaltă.” Se mai arată că, deși art. 969 din Codul civil consacră

principiul forței obligatorii a convențiilor civile, iar art. 1073 din același Cod stabilește regula privind efectul general al obligațiilor, textele de lege criticate aduc atingere libertății contractuale și principiului consensualismului, întrucât constrâng agenții economici la asumarea de obligații la care nu au consimțit în mod liber, ceea ce încalcă prevederile constituționale referitoare la proprietate și la buna-credință. Mai susține că art. 9 din Legea nr. 136/1995 contravine principiilor libertății economice și al liberei inițiative, întrucât „asiguratorul ar fi obligat să plătească o sumă asigurată mult mai mare decât valoarea reală a bunurilor asigurate, cu atât mai mult cu cât consimțământul său a fost viciat la data încheierii contractului.” În consecință, autorul excepției consideră că prin textele de lege criticate se încalcă art. 16 alin. (2), art. 21 alin. (3), art. 24, 44, 45 și 135 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, în esență, arată că nu sunt încălcate cerințele unui proces echitabil, „instanța de judecată analizând pretențiile, respectiv apărările fiecăreia dintre părți pe baza probelor administrate în cauză”, ea fiind obligată să cenzureze propunerile de probatorii formulate de părți, partea nemulțumită având calea de atac a apelului și a recursului. Cu privire la invocarea încălcării celorlalte dispoziții din Constituție, arată că autorul excepției nu a precizat în mod concret în ce fel textele de lege vin în contradicție cu acestea.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate nu îngăduiesc posibilitatea părților de a se adresa instanței de judecată, de a formula apărări, de a propune probe și de a recurge la căile de atac prevăzute de lege, „așadar de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare.” De asemenea, consideră că aceste dispoziții nu contravin nici principiului libertății comerțului și nici dreptului de proprietate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 30 decembrie 1995, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 61/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 30 iunie 2005, precum și ale art. 969 și art. 1073 din Codul civil. Textele de lege criticate prevăd:

— Art. 9 din Legea nr. 136/1995: *„Prin contractul de asigurare, contractantul asigurării sau asiguratul se obligă să plătească o primă asigurătorului, iar acesta se obligă ca, la producerea riscului asigurat, să plătească asiguratului, beneficiarului asigurării sau terțului păgubit despăgubirea ori suma asigurată, denumită în continuare indemnizație, rezultată din contractul de asigurare încheiat în condițiile prezentei legi, în limitele și la termenele convenite.”;*

— Art. 969 din Codul civil: *„Convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante.*

Ele se pot revoca prin consimțământul mutual sau din cauze autorizate de lege.”;

— Art. 1073 din Codul civil: *„Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și în caz contrar are dreptul la dezdăunare.”*

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (2) — *„Nimeni nu este mai presus de lege”*, ale art. 21 alin. (3) — *„Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil”*, ale art. 24 — *„Dreptul la apărare”*, ale art. 44 — *„Dreptul de proprietate privată”*, ale art. 45 — *„Libertatea economică”* și ale art. 135 — *„Economia”*.

În esență, autorul excepției consideră că dispozițiile art. 9 din Legea nr. 136/1995 „încalcă exigențele constituționale privitoare la asigurarea unui proces echitabil”, întrucât permit „instanței de judecată să ia măsuri susceptibile să fie puse în aplicare cu ajutorul forței coercitive a statului, fără a-i permite, în același timp, să analizeze pretențiile sau apărările părților pe fond, precum și să administreze probele adecvate cauzei, să verifice buna-credință și consimțământul părților la încheierea actelor juridice.” De asemenea, se susține că art. 969 și art. 1073 din Codul civil încalcă prevederile constituționale referitoare la proprietate și la buna-credință, întrucât agenții economici sunt constrânși la asumarea de obligații la care nu au consimțit în mod liber.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Articolul 9 din Legea nr. 136/1995, cuprins în Capitolul II din aceasta — *„Contractul de asigurare”*, Secțiunea 1 — *„Încheierea contractului. Drepturi și obligații”*, prevede că în cazul producerii riscului asumat, contractantul asigurării sau asiguratul se obligă să plătească despăgubirea ori suma asigurată, așa cum aceasta rezultă din contractul de asigurare încheiat în condițiile legii, în limitele și la termenele convenite. Art. 969 din Codul civil consacră principiul forței obligatorii a convențiilor civile *pacta sunt servanda*, iar art. 1073 care face parte din Capitolul VII din același Cod — *„Despre efectele obligațiilor”* stabilește regula de principiu privind efectul general al obligațiilor, și anume dreptul creditorului de a urmări și a obține de la debitor îndeplinirea exactă a prestației la care s-a obligat sau de a cere despăgubiri în caz de neexecutare. Or, finalitatea acestui din urmă text din Codul civil constă, așa cum a statuat Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, în realizarea drepturilor legale ale creditorului prin determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți, sub sancțiunea suportării unor despăgubiri.

Așa fiind, Curtea nu poate reține existența vreunei contradicții între aceste dispoziții de lege și, astfel cum susține autorul excepției, „exigențele constituționale privitoare la asigurarea unui proces echitabil” sau cele referitoare la proprietate și la buna-credință. De asemenea, nici din cuprinsul art. 9 din Legea nr. 136/1995 și nici din cuprinsul art. 969 sau al art. 1073 din Codul civil nu reiese că instanța de judecată poate lua „măsuri susceptibile să fie puse în aplicare cu ajutorul forței coercitive a statului, fără a-i permite, în același timp, să analizeze pretențiile sau apărările părților pe fond, precum și să administreze probele adecvate cauzei, să verifice buna-credință și consimțământul părților la încheierea actelor juridice.” Asemenea susțineri pot rezulta, eventual, din modul de aplicare a prevederilor legale în cauză. Or, exercitarea controlului asupra activității de aplicare a normelor legale reprezintă atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, Curtea Constituțională fiind competentă, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să se pronunțe numai asupra constituționalității prevederilor de lege cu privire la care a fost sesizată, și nu asupra modului de aplicare a acestora.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, precum și ale art. 969 și art. 1073 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interamerican Romania Insurance Company” — S.A. din București în Dosarul nr. 24.947/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.311

din 2 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (3), art. 5 și art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2004 privind unele măsuri pentru vânzarea de către societățile comerciale, companiile și societățile naționale din sectorul energiei, petrolului, gazelor naturale, resurselor minerale și al industriei de apărare, precum și de către alți agenți economici din subordinea Ministerului Economiei și Comerțului a locuințelor pe care aceștia le au în patrimoniu personalului propriu, titularilor contractelor de închiriere, pensionarilor sau disponibilizaților cu ultimul loc de muncă la acești agenți economici

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (3), art. 5 și art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2004 privind unele măsuri pentru vânzarea de către societățile comerciale, companiile și societățile naționale din sectorul energiei, petrolului, gazelor naturale, resurselor minerale și al industriei de apărare, precum și de alți agenți economici din subordinea Ministerului Economiei și Comerțului a locuințelor pe care aceștia le au în patrimoniu personalului propriu, titularilor contractelor de închiriere, pensionarilor sau disponibilizaților cu ultimul loc de muncă la acești agenți economici, excepție ridicată de Florentina (Deceanu) Lefter din Galați în Dosarul nr. 2.460/233/2007 al Judecătoriei Ploiești.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.460/233/2007, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (3), art. 5 și art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2004 privind unele măsuri pentru vânzarea de către societățile comerciale, companiile și societățile naționale din sectorul energiei, petrolului, gazelor naturale, resurselor minerale și al industriei de apărare, precum și de către alți agenți economici din subordinea Ministerului Economiei și Comerțului a locuințelor pe care aceștia le au în patrimoniu personalului propriu, titularilor contractelor de închiriere, pensionarilor sau disponibilizaților cu ultimul loc de muncă la acești agenți economici.** Excepția a fost ridicată de

Florentina (Deceanu) Lefter într-o cauză civilă având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că modalitatea de stabilire și implicit cuantumul prețului de vânzare a locuințelor, astfel cum sunt prevăzute de textele de lege criticate, nu respectă cerințele impuse de o reală protecție socială, precum și faptul că depășirea termenului în interiorul căruia cei vizați de dispozițiile ordonanței trebuie să își manifeste voința de a cumpăra „nu ar trebui să ducă la pierderea dreptului de a cumpăra prevăzut de Legea locuinței nr. 85/1992.

Judecătoria Ploiești apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, „dispozițiile respective necontravenind reglementărilor internaționale și prevederilor constituționale invocate de reclamantă.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2004 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1, art. 4 alin. (1) și (3), art. 5 și art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2004 privind unele măsuri pentru vânzarea de către societățile comerciale, companiile și societățile naționale din sectorul energiei, petrolului, gazelor naturale, resurselor minerale și al industriei de apărare, precum și de către alți agenți economici din subordinea Ministerului Economiei și Comerțului a locuințelor pe care aceștia le au în patrimoniu personalului propriu, titularilor contractelor de închiriere, pensionarilor sau disponibilizaților cu ultimul loc de muncă la acești agenți economici, astfel cum au fost modificate prin articolul unic, pct. 1, 2 și 4 din Legea nr. 189/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 130/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 27 iunie 2005.

Textele de lege criticate dispun cu privire la persoanele cărora le pot fi vândute locuințele din patrimoniul societăților comerciale nominalizate de ordonanța criticată, prețul de vânzare și modalitățile de stabilire a acestuia, vânzarea prin licitație publică, în condițiile legii, a locuințelor care nu sunt cumpărate de chiriași și care au devenit disponibile ca urmare a eliberării, precum și termenul limită de finalizare a operațiunilor de vânzare a locuințelor.

Autorul excepției susține că textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 9, art. 16 alin. (1), art. 31 alin. (1) și (3), art. 41 alin. (2), art. 43 alin. (2), art. 47 alin. (1), art. 115 alin. (4), (6) și (8) și ale „art. 134 (f)”. De asemenea, mai invocă și încălcarea art. 1, art. 3, art. 17, art. 22, art. 23 și art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și a art. 2 pct. 1, art. 4, art. 5, art. 7, art. 8, art. 11 pct. b), art. 17 și art. 21 din „Carta drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (3), art. 5 și art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2004 s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 827 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 3 septembrie 2008, într-o cauză în care se formulau critici similare celor din prezentul dosar, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și din documente internaționale.

Soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, pentru argumentele înfățișate în decizia menționată, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (3), art. 5 și art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2004 privind unele măsuri pentru vânzarea de către societățile comerciale, companiile și societățile naționale din sectorul energiei, petrolului, gazelor naturale, resurselor minerale și al industriei de apărare, precum și de către alți agenți economici din subordinea Ministerului Economiei și Comerțului a locuințelor pe care aceștia le au în patrimoniu personalului propriu, titularilor contractelor de închiriere, pensionarilor sau disponibilizaților cu ultimul loc de muncă la acești agenți economici, excepție ridicată de Florentina (Deceanu) Lefter din Galați în Dosarul nr. 2.460/233/2007 al Judecătorei Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.312

din 2 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Revomed S.A. Sion Elveția” — Sucursala Târgu Mureș în Dosarul nr. 6.855/320/2007 (număr în format vechi 1.011/2008) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât textul de lege criticat nu contravine art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, invocat ca fiind încălcat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 iulie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.855/320/2007 (număr în format vechi 1.011/2008), **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Revomed S.A. Sion Elveția” — Sucursala Târgu Mureș într-un recurs declarat împotriva unei sentințe civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prin dispozițiile art. 41 alin. 2 din Codul de procedură civilă „sucursalelor — dezmembrăminte fără personalitate juridică ale unor societăți comerciale — li se refuză dreptul de a-și apăra în justiție, în calitate de reclamante, drepturile și obligațiile născute din raporturile juridice de drept material în care acestea sunt parte”, deși și art. 43 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale „permite sucursalelor să fie parte în raporturi juridice contractuale.” Așa fiind, se consideră că sunt încălcate prevederile art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, referitoare la dreptul oricărei persoane de a se adresa justiției, precum și dreptul părților la un proces echitabil.

Tribunalul Mureș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, întrucât art. 41 alin. 2 din Codul de procedură civilă nu îngrădește accesul la justiție, ci, referindu-se la entități care nu au personalitate juridică, stabilește că acestea pot sta în judecată doar ca pârâte, în anumite condiții.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât art. 41 alin. 2 din Codul de procedură civilă conferă „dreptul unor entități care nu au personalitate juridică de a sta în judecată.”

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, sens în care arată că art. 35 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice dispune că persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale. Sub acest aspect, invocă jurisprudența Curții Constituționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Revomed S.A. Sion Elveția” — Sucursala Târgu Mureș în Dosarul nr. 6.855/320/2007 (număr în format vechi 1.011/2008) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitiv și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 41 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Asociațiile sau societățile care nu au personalitate juridică pot sta în judecată ca pârâte, dacă au organe proprii de conducere.*”

Autorul excepției susține că acest text de lege încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) — „*Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime*”, alin. (2) — „*Nicio lege nu poate îngredi exercitarea acestui drept*” și alin. (3) — „*Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, criticile formulate constau în aceea că art. 41 alin. 2 din Codul de procedură civilă „refuză” sucursalelor societăților comerciale „dreptul de a-și apăra în justiție, în calitate de reclamante, drepturile și obligațiile născute din raporturile juridice de drept material în care acestea sunt parte.”

Într-adevăr, textul de lege criticat prevede că asociațiile sau societățile care nu au personalitate juridică pot sta în judecată doar ca pârâte, dacă au organe proprii de conducere, însă reglementarea se întemeiază pe teoria reprezentării legale, potrivit căreia persoana juridică poate face acte juridice numai prin intermediul organelor care-i reprezintă voința.

De altfel, Curtea constată că, în realitate, aspectele criticate privesc o eventuală modificare sau completare a dispozițiilor legii, ceea ce nu intră în competența sa de soluționare, astfel că excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă.

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.313

din 2 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 alin. 3
din Codul de procedură civilă și art. 168 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003
privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă și art. 168 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dan Steel Group” — S.A. din orașul Beclean în Dosarul nr. 712/186/2005 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul 712/186/2005, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă și art. 168 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Dan Steel Group” — S.A. din orașul Beclean într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că atât art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, cât și art. 168 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 încalcă art. 21 din Constituție, întrucât în condițiile consacrate legale a unei căi administrative de soluționare a litigiilor privind fondul unui titlu executoriu nu se mai permite accesul la justiție, în sensul că o instanță judecătorească nu are posibilitatea să pronunțe o hotărâre cu privire la legalitatea celor cuprinse pe fond în acest titlu executoriu. Mai arată că exigențele unui proces echitabil presupun „ca fiecare dintre părțile procesului să poată să-și susțină cauza în condițiile în care să nu o dezavantajeze substanțial de-a lungul întregului proces în raport cu părțile adverse.” Or, textele de lege criticate, care prevăd imposibilitatea invocării apărărilor de fond împotriva creditorilor, sunt „de natură să dezavantajeze în mod substanțial pe debitor în raporturile sale cu creditorii.”

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de

neconstituționalitate este neîntemeiată, în condițiile în care împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit art. 205 din Codul de procedură fiscală.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, sens în care, cu privire la dispozițiile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, invocă jurisprudența Curții Constituționale, iar cu privire la art. 168 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 arată că art. 172 alin. (1) din aceasta reglementează posibilitatea ca persoanele interesate să facă contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor sale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, *„În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac”*, precum și ale art. 168 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care prevede: *„(2) Suma cheltuielilor cu executarea silită se stabilește de organul de executare, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod, care are la bază documente privind cheltuielile efectuate.”*

Autorul excepției susține că acest text de lege încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind *„Accesul liber la justiție.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, criticile formulate constau în aceea că, în condițiile consacrate legale a unei căi administrative de soluționare a litigiilor privind fondul unui titlu executoriu, nu se mai permite accesul la justiție, în sensul că o instanță judecătorească nu are posibilitatea să pronunțe o hotărâre cu privire la legalitatea celor cuprinse pe fond în acest titlu executoriu, precum și că sunt „de natură să dezavantajeze în mod substanțial pe debitor în raporturile sale cu creditorii.” În

consecință, autorul excepției susține că se încalcă prevederile constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

Analizând aceste critici, Curtea constată că art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă a mai fost supus controlului de constituționalitate prin raportare la art. 21 din Constituție și, în esență, cu aceeași motivare ca cea din prezenta cauză. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 454 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 23 decembrie 2003, Curtea Constituțională, respingând excepția, a statuat că art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă este constituțional, pentru considerentele acolo reținute, care își mențin valabilitatea și în prezentul dosar, întrucât nu au

intervenit elemente noi de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

De asemenea, de exemplu, prin Decizia nr. 550 din 16 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 28 ianuarie 2005, Curtea s-a pronunțat, alături de alte texte din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, și cu privire la art. 168 din aceasta, în sensul că textul nu încalcă prevederile constituționale ale art. 21.

Cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă și art. 168 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dan Steel Group” — S.A. din orașul Beclean în Dosarul nr. 712/186/2005 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.322

din 4 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia Mișu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 1 pct. 33 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Dănuț Bărăitaru și Elena Bărăitaru în Dosarul nr. 7.035/280/2005 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 aprilie 2008, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 1 pct. 33 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**, excepție ridicată de Dănuț Bărăitaru și Elena Bărăitaru în Dosarul nr. 7.035/280/2005 al acelei instanțe având ca obiect soluționarea recursului împotriva unei sentințe prin care a fost anulat un proces-verbal de vânzare la licitație, precum și actele de executare ulterioare acestuia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 și ale art. 53, întrucât condiționează suspendarea cauzei civile de existența unei soluții de începere a urmăririi penale pentru o infracțiune care ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează a se pronunța. Totodată, se apreciază că dispozițiile în cauză ar trebui să își găsească aplicabilitatea atunci când la parchet

există înregistrat un dosar penal chiar dacă nu a fost dată nicio soluție în cadrul acestuia.

Tribunalul Argeș — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul legal criticat nu este unul imperativ, ci lasă la aprecierea instanței oportunitatea suspendării cauzei.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 1 pct. 33 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005. În realitate, din critica autorului excepției, se observă că obiectul excepției îl formează dispozițiile art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin textul art. 1 pct. 33 din Legea nr. 219/2005.

Textul legal criticat are următorul cuprins:

„Instanța poate suspenda judecata: [...]

2. când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea”.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dănuț Bărăitaru și Elena Bărăitaru în Dosarul nr. 7.035/280/2005 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

Art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă reglementează unul dintre cazurile de suspendare facultativă a judecării, care se întemeiază pe declanșarea urmăririi penale pentru o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se pronunțe. Rezultă că o condiție esențială pentru a se face aplicarea art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură penală este să se fi declanșat în prealabil urmărirea penală. Curtea reține că legiuitorul a ales să lege posibilitatea suspendării cauzei de o atare soluție procesuală penală spre a se evita posibilitatea aplicării de către instanță a textului în cauză atunci când se invocă doar existența unor plângeri penale sau a unor simple suspiciuni sau bănuieli. Este un criteriu mult mai clar și obiectiv decât existența unor indicii de săvârșire a unei infracțiuni, astfel cum prevedea textul criticat anterior modificării sale prin Legea nr. 219/2005. În consecință, Curtea constată că sfera de apreciere a judecătorului este circumscrisă numai la situațiile în care există o soluție de începere a urmăririi penale — criteriu clar și obiectiv.

Obiter dictum, Curtea, prin Deciziile nr. 29 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 26 februarie 2004, și nr. 280 din 28 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 5 mai 2006, a stabilit, cu valoare de principiu, că suspendarea cauzei, în ipotezele prevăzute de art. 244 din Codul de procedură civilă, nu încalcă art. 21 din Constituție și că este de natură să preîntâmpine situațiile în care instanțele judecătorești ar pronunța hotărâri contradictorii, cu efecte nedorite asupra stabilității raporturilor juridice existente între părți. Pe de altă parte, având posibilitatea de a aprecia oportunitatea suspendării cursului judecării, instanța este chemată să cenzureze toate acele cazuri care ar putea constitui pretext pentru tergiversarea judecării. Prin urmare, lăsarea măsurii suspendării la aprecierea judecătorului, atunci când dezlegarea pricinii depinde de existența unui drept care face obiectul unui alt proces aflat în curs, este menită să-i permită acestuia să-și exercite rolul activ, sancționând eventualele tentative de exercitare abuzivă a drepturilor procesuale, incontestabil mai eficient decât în situația în care suspendarea ar avea caracter imperativ.

Totodată, Curtea observă că, în cazul în care ulterior pronunțării hotărârii ce soluționează pe fond pricina, se descoperă o infracțiune privitoare la pricină, este deschisă calea revizuirii hotărârii (art. 322 din Codul de procedură civilă).

În final, Curtea reține că, din moment ce exigențele procedurale impuse de textul legal criticat nu prejudiciază în niciun fel accesul liber la justiție al persoanei, art. 53 din Constituție nu este incident în soluționarea criticii de neconstituționalitate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.332

din 9 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Marcel Tătaru în Dosarul nr. 265/42/2008 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 265/42/2008, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Marcel Tătaru într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea unui ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

În **motivarea excepției** se susține că textele de lege criticate îngrădesc exercitarea dreptului la muncă, întrucât trimiterea în judecată a funcționarului public conduce atât la suspendarea sa din funcție, cât și la suspendarea de drept a raportului de serviciu. În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 23 alin. (11) care instituie prezumția de nevinovăție și ale art. 41 alin. (1) care garantează dreptul la muncă.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, în măsura în care suspendarea din funcția publică operează de drept, iar funcționarul este supus, în continuare, interdicțiilor și incompatibilităților specifice funcțiilor publice pe care le deține.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 86 alin. (2): „(2) *În cazul în care funcționarul public este trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h), persoana care are competența legală de numire în funcția publică va dispune suspendarea funcționarului public din funcția publică pe care o deține.*”;

— Art. 94 alin. (1) lit. m): „(1) *Raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public se află în una dintre următoarele situații: (...)*

m) în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h).”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că asupra constituționalității textelor de lege ce formează obiect al excepției, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală ca cele invocate în prezenta cauză și prin prisma unor critici similare, iar prin Decizia nr. 921 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 22 octombrie 2008, a respins excepția a neîntemeiată, pentru motivele acolo reținute.

Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții, soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele pe care aceasta s-a bazat își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Marcel Tătaru în Dosarul nr. 265/42/2008 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.334

din 9 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Chen Aimei în Dosarul nr. 8.710/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.398D/2008, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Zhang Weiqun în Dosarul nr. 3.411/2/2007 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal se constată, de asemenea, lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 1.398D/2008 la Dosarul nr. 1.321D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 și 7 mai 2008, pronunțate în dosarele nr. 8.710/2/2007 și nr. 3.411/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**. Excepția a fost ridicată de Chen Aimei și, respectiv, Zhang Weiqun în cauze având ca obiect acordarea regimului tolerării șederii pe teritoriul României, respectiv soluționarea unei contestații formulate împotriva unei decizii de returnare emise de Oficiul Român pentru Imigrări.

În motivările excepției de neconstituționalitate, având un conținut asemănător, se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, întrucât nu menționează explicit motivul vieții de familie ca motiv de acordare a regimului tolerării, noțiunile de „motive obiective” și de „împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și de neînlăturat”, fiind prea vagi și imprecise.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Constituție și celor ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul la viață familială și privată.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, devenite, după renumerotare și republicare, art. 102 alin. (1) și (2), sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România. Ulterior sesizării Curții Constituționale, ordonanța a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, iar, ca urmare a

renumerotării, textele de lege criticate se regăsesc în prezent la art. 102 alin. (1) și (2), asupra acestor texte de lege urmând să se pronunțe Curtea Constituțională. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 102 alin. (1) și (2): „(1) *Tolerarea rămânerii pe teritoriul României, denumită în continuare tolerare, reprezintă permisiunea de a rămâne pe teritoriul țării acordată de Oficiul Român pentru Imigrări străinilor care nu au dreptul de ședere și, din motive obiective, nu părăsesc teritoriul României.*

(2) *Prin motive obiective, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, se înțelege acele împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și care nu pot fi înlăturate, datorită cărora străinul nu poate părăsi teritoriul României.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin mai multe decizii, ca de exemplu, Decizia nr. 785 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, sau Decizia nr. 1.032 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 10 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a mai exercitat controlul de constituționalitate asupra prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 prin prisma unor critici similare celor formulate în cauza de față și prin raportare la aceleași texte din Constituție și din celelalte instrumente internaționale invocate și în prezenta cauză, reținând că acestea sunt constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, soluțiile pronunțate cu acele prilejuri și motivele pe care acestea s-au bazat își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Chen Aimei și Zhang Weiqun în dosarele nr. 8.710/2/2007 și nr. 3.411/2/2007 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.336

din 9 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Claudia-Margareta Krupenschi — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de

urgentă a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Dai Jianping în Dosarul nr. 594/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, indicând jurisprudența constantă în materie a Curții Constituționale și în lipsa unor elemente noi, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 594/2/2007, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.

Excepția a fost ridicată de Dai Jianping într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva deciziei Oficiului Român pentru Imigrări de părăsire a teritoriului României, ca urmare a refuzului prelungirii dreptului de ședere temporară în țară în scopul desfășurării de activități economice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate, în temeiul cărora autoritățile competente refuză prelungirea dreptului cetățenilor străini de ședere temporară în România, ca urmare a faptului că activitatea lor comercială nu se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri, limitează excesiv și discriminatoriu dreptul de proprietate al acestora. În plus, se arată că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România nu contravin normelor constituționale și convenționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 55 alin. (1) și (2) lit. a): „(1) Străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelungi dreptul de ședere temporară, în următoarele condiții:

- a) are avizul Agenției Române pentru Investiții Străine;
- b) deține legal spațiul pentru sediul social;
- c) este acționar sau asociat al societății comerciale, cu atribuții de conducere sau administrare;
- d) deține mijloace de întreținere în cuantum de cel puțin 700 euro lunar, dacă este acționar, și 500 euro lunar, dacă este asociat.

(2) Prolungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții:

- a) activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri. (...).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea proprietății private. De asemenea, susține că sunt încălcate și prevederile art. 1 par. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind protecția proprietății, dispozițiile art. 14 din convenția amintită, referitoare la interzicerea discriminării, și cele ale art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la aceeași convenție, referitoare la interzicerea generală a discriminării (ratificat de România prin Legea nr. 103/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 2 mai 2006).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România au mai fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea pronunțându-se față de critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză în sensul respingerii excepției, de exemplu, prin Decizia sa nr. 584 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 18 iunie 2008. Cu acel prilej, Curtea a reținut că instituirea prin textele criticate a unor norme potrivit cărora străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelungi dreptul de ședere temporară sub condiția prezentării unor documente care să ateste realizarea unor investiții nu aduce atingere dreptului de proprietate privată, ale cărui conținut și limite sunt stabilite prin lege. Condițiile cerute străinului pentru prelungirea dreptului de ședere în vederea desfășurării de activități comerciale se circumscriu scopului pentru care fiecare categorie de străini nominalizată de lege solicită prelungirea dreptului de ședere temporară în România și se justifică prin însuși interesul pretins de solicitantul dreptului.

În lipsa unor elemente noi și pentru identitate de rațiune, Curtea constată că cele stabilite prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Dai Jianping în Dosarul nr. 594/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.337

din 9 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Steilmann Bukarest” S.R.L. din București în Dosarul nr. 27.893/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. La finalul ședinței publice se prezintă apărătorul părții Societatea Comercială „Alcor Tex 94” S.R.L. din București, care depune la dosar împuternicire avocațială și note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii, considerând că, de la data ridicării excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia a avut suficient timp la dispoziție pentru a-și pregăti apărarea.

Deliberând, Curtea respinge cererea.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 27.893/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Steilmann Bukarest” S.R.L. din București într-un litigiu comercial având ca obiect radierea din registrul comerțului a unor mențiuni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate „favorizează subiectivismul, arbitrariul și lipsa de egalitate a părților în justiție” și nesocotesc dreptul la un proces echitabil.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile supuse controlului de constituționalitate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) care garantează dreptul de acces liber la justiție, art. 124 alin. (2) referitoare la înfăptuirea justiției și art. 127 potrivit căruia ședințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege. De asemenea, consideră că sunt încălcate și următoarele prevederi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: art. 6 paragraful 1 privind

dreptul la un proces echitabil, art. 13 care garantează dreptul la un recurs efectiv, art. 17 care statuează interzicerea abuzului de drept și art. 18 referitor la limitarea restrângerii drepturilor.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 25 și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, astfel cum au fost modificate și completate prin dispozițiile cuprinse în Cartea II Titlul II art. VIII pct. 23 și 24 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003. Cuprinsul textelor de lege criticate este următorul:

— Art. 25: „(1) Orice persoană fizică sau juridică prejudiciată ca efect al unei înmatriculări ori printr-o mențiune în registrul comerțului are dreptul să ceară radierea înregistrării păgubitoare, în tot sau numai cu privire la anumite elemente ale

acesteia, în cazul în care prin hotărâri judecătorești irevocabile au fost desființate în tot sau în parte sau modificate actele care au stat la baza înregistrării cu privire la care se solicită radierea, dacă prin hotărârea judecătorească nu a fost dispusă menționarea în registrul comerțului.

(2) Cererea se depune și se menționează în registrul comerțului la care s-a făcut înmatricularea comerciantului. În termen de 3 zile de la data depunerii oficiul registrului comerțului înaintează cererea tribunalului în a cărui rază teritorială se află sediul comerciantului, iar în cazul sucursalelor înființate în alt județ, tribunalului din acel județ,

(3) Tribunalul se pronunță asupra cererii cu citarea oficiului registrului comerțului și a comerciantului.

(4) Hotărârea judecătorească de soluționare a cererii poate fi atacată numai cu recurs, iar termenul de recurs curge de la pronunțare, pentru părțile prezente, și de la comunicare, pentru părțile lipsă.

(5) Oficiul registrului comerțului va efectua radierea și va publica hotărârea judecătorească irevocabilă în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pe cheltuiala părții care a introdus cererea. În acest scop, instanța va comunica oficiului registrului comerțului hotărârea judecătorească, în copie legalizată, cu mențiunea rămânerii irevocabile.”

— Art. 26 alin. (2): „Înregistrarea în registrul comerțului se operează în termen de 24 de ore de la data încheierii judecătorului delegat, iar în cazul înmatriculării comerciantului, în termen de 24 de ore de la data pronunțării încheierii judecătorului delegat de autorizare a înmatriculării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 479 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 30 mai 2008, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra textelor de lege ce formează obiectul prezentului dosar, sub aspectul unor critici identice și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale ca și în prezenta cauză, și a constatat că excepția este neîntemeiată, pentru motivele acolo reținute.

În cauza de față nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite menținându-și valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Steilmann Bukarest” S.R.L. din București în Dosarul nr. 27.893/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.343

din 9 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958
privitor la prescripția extinctivă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Uniunea Caselor de Ajutor Reciproc ale Salariaților București în Dosarul nr. 4.131/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 33/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.131/299/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă.** Excepția a fost ridicată de Uniunea Caselor de Ajutor Reciproc ale Salariaților București într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul arată că a formulat o cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu Casa de Ajutor Reciproc Speranța, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, aceasta fiind respinsă ca nefundată. Ulterior, a formulat cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu aceeași parte, în temeiul art. 969 - 970 și art. 1584 și următoarele din Codul civil, ce face obiectul Dosarului nr. 4.131/299/2006, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București, în care a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă. În această din urmă cauză, instanța a invocat excepția prescripției dreptului la acțiune al reclamantei. Având în vedere acest din urmă incident procedural intervenit în cauză, autorul susține că, de vreme ce respingerea primei cereri de chemare în judecată nu constituie un motiv de întrerupere a prescripției, i se încalcă dreptul la apărare, deoarece în procedura somației de plată acesta a fost împiedicat să administreze toate mijloacele de probă permise de lege.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că dispozițiile constituționale ale art. 24 nu sunt încălcate, întrucât prevederile criticate se referă la sancțiunea civilă a prescripției, pentru lipsa de diligență a creditorului, și nu restrâng în niciun mod posibilitatea părții interesate de a-și face apărarea în proces.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheierea de sesizare, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă. Curtea, având în vedere motivarea autorului excepției cuprinsă în notele scrise ale acestuia, constată, însă, că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, publicat în Buletinul Oficial nr. 19 din 21 aprilie 1958, care are următorul conținut: „*Prescripția nu este întreruptă, dacă s-a pronunțat încetarea procesului, dacă cererea de chemare în judecată sau executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat, ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai fost sesizată și în alte cauze cu excepția de neconstituționalitate a art. 16 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958, cu o motivare similară și prin raportare la prevederile constituționale ale art. 21 și art. 24. Astfel, prin Deciziile nr. 747 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.009 din 19 decembrie 2006, Decizia nr. 967 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 26 noiembrie 2007, și Decizia nr. 33 din 15 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 28 ianuarie 2008, Curtea a statuat că textul de lege criticat este constituțional. Curtea a reținut, în esență, că instituția prescripției extinctive și a condițiilor în care aceasta operează prezintă incontestabile justificări, inclusiv din punctul de vedere al accesului liber la justiție și al dreptului la apărare, asigurând securitatea și stabilitatea raporturilor juridice, precum și diligența titularilor pentru realizarea drepturilor lor, cu consecințe pozitive pentru asigurarea unei mai bune administrări a justiției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Uniunea Caselor de Ajutor Reciproc ale Salariaților București în Dosarul nr. 4.131/299/2006 al Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.346

din 9 decembrie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) și (3)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Gheorghe Voinescu în Dosarul nr. 10.058/95/2007 al Tribunalului Gorj — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorul excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele din notele scrise anexate încheierii de sesizare a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 10.058/95/2007, **Tribunalul Gorj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a prevederilor art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Voinescu într-o cauză civilă având ca obiect anularea dispoziției emise de primarul comunei Negomir.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textele de lege criticate instituie, pe de o parte, un privilegiu pentru foștii proprietari ale căror utilaje și instalații au fost preluate abuziv de stat și care nu au fost înlocuite, casate sau distruse, aceștia putând beneficia de măsuri reparatorii, și, pe de altă parte, instituie o discriminare pentru foștii proprietari ale căror utilaje și instalații preluate abuziv de stat au fost înlocuite, casate sau distruse, aceștia din urmă nefiind despăgubiți.

Tribunalul Gorj — Secția civilă nu a comunicat opinia în legătură cu excepția invocată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că prin acestea nu se instituie un tratament juridic diferit pentru anumite categorii de cetățeni aflate în situații identice, ci se are în vedere situația concretă a bunurilor preluate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, în urma adoptării Legii nr. 247/2005, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu următorul conținut:

„(2) Măsurile reparatorii privesc și utilajele și instalațiile preluate de stat sau de alte persoane juridice odată cu imobilul, în afară de cazul în care au fost înlocuite, casate sau distruse.

(3) În situația prevăzută la alin. (2), restituirea în natură se va dispune prin decizia sau dispoziția unității deținătoare.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, prin raportare la dispozițiile constituționale ale

art. 16 alin. (1), s-a pronunțat prin Decizia nr. 190 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 20 aprilie 2001.

În decizia menționată, Curtea a reținut, în esență, faptul că legiuitorul este liber să opteze în privința sferei bunurilor pentru care stabilește măsuri reparatorii, precum și a întinderii și a modalității de acordare a acestora. Textul de lege examinat nu instituie tratament juridic diferit pentru anumite categorii de cetățeni aflate în situații identice, ci are în vedere situația concretă a bunurilor preluate. Așa fiind, prin reglementarea dedusă controlului, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Pentru aceleași motive nu poate fi reținută nici critica ce are ca obiect prevederile art. 6 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 raportat la aceleași dispoziții constituționale privind egalitatea cetățenilor.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Gheorghe Voinescu în Dosarul nr. 10.058/95/2007 al Tribunalului Gorj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.347

din 9 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător

Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lacto Distribution” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 11.536/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei. În acest sens, arată că la dosar autorul excepției, reprezentat de S.C.A. Tănăsă și Asociații S.P.R.L., a comunicat o adresă prin care solicită un nou termen de judecată pentru pregătirea apărării.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de acordare a unui nou termen de judecată formulată de autorul excepției, întrucât acesta a avut suficient timp pentru a-și pregăti apărarea, de vreme ce încheierea de sesizare a Curții este din data de 12 septembrie 2008.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată de autorul excepției de acordare a unui nou termen de judecată, având în vedere că încheierea de sesizare este din data de 12 septembrie 2008, astfel încât autorul excepției a avut suficient timp pentru pregătirea apărării.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 11.536/3/2008, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Lacto Distribution” — S.R.L. din București într-o cauză ce are ca obiect o acțiune în rezoluțiune a unui contract.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile art. 969 din Codul civil permit ca persoane private să stabilească convenții care să aibă putere de lege, prin aceasta voința legiuitorului fiind înfrântă, aducându-se astfel atingere dreptului de legiferare al Parlamentului. Totodată, cât privește prevederile art. 1020 și art. 1021 din Codul civil, consideră că orice transfer de proprietate determinat de o altă cauză decât voința părților sau executarea silită reprezintă o încălcare a principiului garantării dreptului de proprietate.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că art. 969 din Codul civil reglementează forța obligatorie a convențiilor legal făcute, în raporturile dintre părți, potrivit principiului *pacta sunt servanda*. Prin aceasta nu se conferă vreunei persoane private dreptul de legiferare, drept rezervat constituțional Parlamentului României. Totodată, consideră că articolele 1020 și 1021 din Codul civil nu încalcă dreptul de proprietate garantat constituțional și nu reglementează un transfer al dreptului de proprietate în afara voinței părților, deoarece, potrivit alineatului ultim al art. 1021 din Codul civil, „desființarea trebuie să se ceară de către parte înaintea justiției, ceea ce implică existența unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile ce constituie titlu executoriu potrivit legii”.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea, instituind norme privind efectul convențiilor și condițiile în care aceste convenții pot înceta, nu conțin prevederi de natură să antreneze o restrângere a dreptului de proprietate, ci, dimpotrivă, constituie expresia aplicării principiilor constituționale în materia dreptului

de proprietate. Instituind reguli privind puterea obligatorie a contractelor civile, legiuitorul a avut în vedere asigurarea securității și stabilității raporturilor juridice dintre părțile contractante. Totodată, apreciază că nu se poate susține că principiul libertății actelor juridice ar încălca rolul de unică autoritate legiuitoare a Parlamentului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil, cu următorul conținut:

— Art. 969: „(1) *Convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante.*

(2) *Ele se pot revoca prin consimțământul mutual sau din cauze autorizate de lege.”;*

— Art. 1020: „*Condiția rezolutorie este subînțeleasă totdeauna în contractele sinalagmatice, în caz când una din părți nu îndeplinește angajamentul său.”;*

— Art. 1021: „*Într-acest caz, contractul nu este desființat de drept. Partea în privința căreia angajamentul nu s-a executat are alegerea sau să silească pe cealaltă a executa convenția, când este posibil, sau să-i ceară desființarea, cu daune-interese. Desființarea trebuie să se ceară înaintea justiției, care, după circumstanțe, poate acorda un termen părții acționate.”*

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 61 referitoare la rolul și structura Parlamentului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate consacră, pe de o parte, două principii importante ale dreptului civil român — principiul forței obligatorii a convențiilor civile „*pacta sunt servanda*” și principiul libertății contractuale (art. 969), iar, pe de altă parte, reglementează două forme de sancționare a neexecutării obligației de către o parte contractuală, și anume rezoluțiunea sau rezilierea contractului (art. 1020 și art. 1021).

Analizând motivele de neconstituționalitate invocate de autor, Curtea reține că acestea nu pot fi primite, textele de lege criticate nefiind contrare principiului garantării proprietății private și rolului de unică autoritate legiuitoare a Parlamentului, pentru următoarele considerente:

Încheierea unui contract fiind guvernată de principiul libertății contractuale, părțile pot să determine, prin voința lor, clauzele contractuale și efectele pe care acestea urmează să le producă, conform unei cauze morale și licite.

Totodată, prin reglementarea în cuprinsul articolelor 1020 și 1021 din Codul civil a unor sancțiuni pentru neexecutarea unor obligații contractuale, se recunoaște părții care și-a executat sau este gata să-și execute obligațiile posibilitatea de a alege între executarea silită și încetarea contractului prin rezoluțiune sau reziliere, legiuitorul realizând, astfel, un echilibru între principiul forței obligatorii a contractului și principiul executării în natură și cu bună-credință a obligațiilor asumate.

Garanția acestui echilibru este dată tocmai de competența instanțelor judecătorești, reglementată prin teza ultimă a art. 1021 din Codul civil, de a aprecia asupra posibilității părții

creditoare de a cere rezoluțiunea, în situația în care contractul este cu executare *uno actu*, sau rezilierea, în cazul în care contractul este cu executare succesivă, prin acordarea unui termen de grație, prin respingerea acțiunii în situațiile în care apreciază că este posibilă executarea în natură a obligațiilor

debitorului și prin respingerea acțiunii când debitorul și-a executat obligațiile în cursul procesului.

Așa fiind, textele de lege criticate constituie expresia aplicării principiului constituțional al garantării dreptului de proprietate și rezultatul voinței părților contractante, în limitele legii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lacto Distribution” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 11.536/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.353

din 10 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.994/108/2007.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 2 decembrie 2008, cu participarea părții Societatea Comercială „Casarom Arad” — S.A. și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, iar în urma deliberărilor, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 10 decembrie 2008, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin **Încheierea din 16 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.994/108/2007, Curtea de Apel Timișoara — Secția**

contencios administrativ și fiscal a sesizat din oficiu Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată din oficiu de instanța de judecată într-o cauză privind soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe civile prin care s-a admis acțiunea formulată de prefectul județului Arad privind anularea Hotărârii nr. 289/2006 a Consiliului Local al Municipiului Arad, prin care s-a aprobat un act adițional la un contract de vânzare-cumpărare de terenuri din domeniul privat al unității administrativ-teritoriale, contract încheiat între municipiul Arad și Societatea Comercială „Casarom” Arad — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată constată existența unei aparente neconcordanțe între sfera actelor emise de autoritățile publice locale și care pot fi atacate în contenciosul administrativ de prefect, astfel cum această sferă este menționată în art. 123 alin. (5) din Constituția României, și cele la care se referă art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004, republicată, considerând că rezolvarea preținsei neconcordanțe depinde de modul de interpretare a dispozițiilor art. 123 alin. (5) din Legea fundamentală.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal arată că „într-o interpretare literală — în condițiile în care art. 123 alin. (5) din Constituția României nu face distincție între diferitele acte ce pot fi atacate în justiție de prefect — se poate aprecia că limitarea acestui control de legalitate exclusiv la actele administrative, limitare cuprinsă în art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004, republicată, apare ca neconformă cu dispoziția constituțională citată, care nu limitează dreptul

prefectului la a ataca în justiție numai actele administrative”.
 Apreciază că „instanța de contencios administrativ nu este competentă să interpreteze art. 123 alin. (5) din Constituția României și nu poate constata — fără a înfrânge competența Curții Constituționale — dacă art. 123 alin. (5) din Constituția României se referă exclusiv la actele administrative ale autorităților administrației publice locale sau, dimpotrivă, permite prefectului să atace în justiție și alte categorii de acte juridice emise de aceste autorități publice”. „Interpretarea art. 123 alin. (5) din Constituția României este de competența exclusivă a Curții Constituționale”.

„În opinia instanței art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 contravine art. 123 alin. (5) din Constituția României, în măsura în care textul constituțional menționat ar permite prefectului să atace în fața instanței de contencios administrativ nu numai actele administrative emise de consiliul județean, de consiliul local sau de primar, dar și alte categorii de acte juridice emise de aceste autorități publice locale”.

Intr-o opinie separată, exprimată asupra problemelor în discuție, se arată că „operațiunea de aplicare a unei dispoziții legale, inclusiv a unei norme constituționale, presupune în mod necesar și obligatoriu interpretarea normei în discuție de către judecătorul cauzei, care, atunci când își expune opinia cu privire la o excepție de neconstituționalitate, urmează să facă atât o interpretare a normei legale, cât și a normei constituționale. Interpretarea literală a dispozițiilor art. 123 alin. (5) din Constituție, în sensul că prefectul poate ataca toate actele juridice ale administrației publice locale, este nesatisfăcătoare. Singura interpretare corectă este interpretarea teleologică, din care rezultă fără echivoc că, în condițiile în care textul precizat reglementează la nivel de principiu constituțional controlul de tutelă administrativă, între art. 123 alin. (5) din Legea fundamentală și art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 nu există nicio contradicție. A accepta punctul de vedere contrar ar însemna, fără îndoială, a admite ingerința puterii executive în sfera actelor juridice reglementate de dreptul privat”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Din redactarea dispozițiilor art. 123 alin. (5) din Constituție, care fac referire la competența materială a instanței de „contencios administrativ” în fața căreia prefectul poate ataca un act considerat nelegal, dar și din cuprinsul art. 2 alin. (1) lit. f) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care conține definiția „contenciosului administrativ”, rezultă, dincolo de orice îndoială, că, atâta timp cât un act al autorității publice se încadrează în categoria actelor administrative, acesta poate fi atacat în fața instanțelor de contencios administrativ, inclusiv de către prefect. Orice alt act va putea fi cenzurat de către instanțele cu competență teritorială sau materială conform regimului juridic aplicabil aceluși act, iar aprecierea cu privire la caracterul administrativ sau nu al unui act al autorității publice locale aparține instanței sesizate, care este obligată să își verifice competența generală, atât materială, cât și teritorială. Se mai arată că este exclusă intervenția prefectului, ca reprezentant al Guvernului în teritoriu, în activitatea autorităților administrației locale prin posibilitatea de a ataca în instanță alte acte decât cele administrative, o altă interpretare fiind de natură a reprezenta o intervenție a puterii executive prin eludarea principiului constituțional al autonomiei locale.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului sunt constituționale, acestea reprezentând, potrivit Deciziei nr. 436/2007 a Curții Constituționale, o consacrare și o garanție a executării legilor, și nu o încălcare a principiilor constituționale. Prefectul, în virtutea calității sale de reprezentant

al Guvernului pe plan local, are posibilitatea de a ataca în fața instanței de contencios administrativ actele administrative ale autorităților administrației publice locale ori județene, dacă le consideră nelegale. Această atribuție se exercită în baza tutelei administrative, care, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 314/2005, „presupune dreptul de control al Guvernului sau al altei autorități a administrației statului asupra actelor autorităților locale alese, ce funcționează în virtutea principiului autonomiei locale”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 24 martie 2008, cu următorul cuprins:

— Art. 19 alin. (1) lit. e): „(1) *În calitate de reprezentant al Guvernului, prefectul îndeplinește următoarele atribuții principale: (...) e) verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliului local sau ale primarului.*”

Normele fundamentale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 123 alin. (5), potrivit cărora „*Prefectul poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Actul atacat este suspendat de drept.*”

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată următoarele:

În primul rând, se impun unele observații cu privire la susținerea instanței de judecată potrivit căreia interpretarea unui text constituțional este atributul exclusiv al Curții Constituționale. Această afirmație este privită de Curte cu unele rezerve. Desigur, atributul interpretării Constituției, cu efecte *erga omnes*, revine prioritar instanței de contencios constituțional, deciziile Curții fiind, conform art. 147 alin. (4) teza a doua din Legea fundamentală, general obligatorii și au putere numai pentru viitor. Din examinarea dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție rezultă că excepțiile de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele sunt ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial. În cazul în care excepția este ridicată din oficiu de instanță, aceasta are obligația, potrivit art. 29 alin. (4) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, de a o motiva prin încheierea de sesizare a Curții. Fără îndoială că pentru a realiza această obligație legală instanța procedează la interpretarea atât a legilor, cât și a Constituției, pentru că numai astfel va putea pune în evidență motivele pentru care apreciază că o anumită dispoziție dintr-o lege este sau nu conformă cu dispozițiile sau principiile Constituției. Această operațiune reprezintă mijlocul prin care Constituția și legea asociază instanțele judecătorești la controlul constituționalității legilor. Așadar, în ceea ce privește motivarea prezentei excepții invocate din oficiu de instanța de judecată, Curtea constată că aprecierea cu privire la caracterul de act administrativ sau nu al unui act emis sau adoptat de autoritățile publice locale aparține instanței sesizate cu soluționarea litigiului.

Cât privește critica de neconstituționalitate, potrivit căreia prevederile art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 privind

prefectul și instituția prefectului contravin, într-o anumită interpretare, dispozițiilor art. 123 alin. (5) din Constituție, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Art. 123 alin. (5) consacră la nivel constituțional instituția tutelei administrative pentru supravegherea respectării legii de către autoritățile administrației publice locale, ceea ce îi conferă prefectului dreptul să atace în contencios administrativ un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, atunci când consideră că actul este ilegal. Curtea observă că textul constituțional nu impune niciun fel de limite sau condiționări, de unde se poate deduce că, indiferent de domeniul în care se emit sau se adoptă acte administrative de către autoritățile locale, acestea sunt supuse controlului de legalitate al prefectului și, pe cale de consecință, acțiunilor în contencios administrativ. Dispozițiile constituționale ale art. 123 alin. (5) își găsesc concretizarea expresă pe planul legislației infraconstituționale în art. 3 alin. (1) — *Tutela administrativă* — din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, adoptată de Parlament ca lege organică, în temeiul art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție —, lege cadru în materie, precum și în art. 19 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului —, lege specială în materie.

Dreptul de tutelă administrativă al prefectului se referă la controlul asupra actelor administrative ale autorităților publice locale, întrucât acestea sunt emise în regim de putere publică, iar prefectul este, așa cum prevede art. 1 alin. (3) din Legea nr. 340/2004, „garantul respectării legii și a ordinii publice la nivel local”. Recunoașterea posibilității prefectului de a ataca în instanță alte acte decât cele administrative ar conduce la încălcarea de către acesta a principiului constituțional al autonomiei locale.

Textul art. 123 alin. (5) din Constituție trebuie raportat și la dispozițiile art. 126 alin. (6), care prevăd că instanțele judecătorești, pe calea contenciosului administrativ, exercită controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și a actelor de comandament cu caracter militar. Atât alin. (5) al art. 123, cât și alin. (6) al art. 126 din Legea fundamentală consacră instituția contenciosului administrativ.

Prin contencios administrativ, astfel cum acesta este definit potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) lit. f) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, se înțelege „activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul

prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim”.

Totodată, în situația în care un act al autorității publice este un act administrativ — așa cum acesta este definit la art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, el va putea fi atacat în fața instanței de contencios administrativ de către prefect, în situația în care consideră actul ilegal; în caz contrar, dacă actul este unul de drept civil, drept comercial sau de dreptul muncii, acesta nu va putea fi cenzurat în instanță pe calea contenciosului administrativ, ci doar în fața instanțelor cu competențe în acele materii.

Legea nr. 340/2004 constituie o lege specială privind materia instituției prefectului și, ca atare, dispozițiile legale care o reglementează sunt de strictă interpretare și aplicare, neputând fi extinse și la alte acte ce nu au fost avute în vedere de legiuitor, iar interpretarea dispozițiilor care instituie tutela administrativă nu poate fi decât restrictivă. În caz contrar, în măsura în care ar fi extinsă tutela administrativă dincolo de granițele stabilite de legiuitor, s-ar deschide calea abuzului de putere, prin acceptarea imixtiunii prefectului în acte de drept privat, ceea ce este inadmisibil.

Dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004, care fac obiectul excepției de neconstituționalitate, prevăd una dintre atribuțiile pe care legea le conferă prefectului, și anume aceea de a „verifica legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliului local sau ale primarului”.

Or, prevederile art. 123 alin. (5) din Constituție dispun în mod clar că actul considerat ilegal de către prefect poate fi atacat de către acesta „în fața instanței de contencios administrativ”; mai mult, actul atacat este suspendat de drept.

Curtea constată, așadar, că interpretarea instanței de judecată, expusă în motivarea excepției invocate din oficiu, este una literală extensivă, îndepărtându-se de la normele și principiile generale care guvernează, pe de o parte, instituția contenciosului administrativ și, pe de altă parte, instituția tutelei administrative.

În fine, Curtea observă că dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 [în numerotarea anterioară republicării legii, acest text fiind cuprins la art. 24 alin. (1) lit. f)] au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, iar din jurisprudența constituțională în materie rezultă că, la examinarea conformității acestor prevederi cu normele fundamentale, competențele prefectului au fost întotdeauna analizate prin raportare la actele administrative ale autorităților publice locale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.994/108/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.356

din 11 decembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, excepție ridicată de Daniela Burduja și alții în Dosarul nr. 310/121/2008 al Tribunalului Galați — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Se arată că prevederile legale criticate prevăd, în mod egal pentru toate persoanele, posibilitatea acordării compensației în cazul bolilor profesionale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 310/121/2008, **Tribunalul Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007**, excepție ridicată de Daniela Burduja și alții în cauza ce are ca obiect judecarea cererii de drepturi salariale, formulată de autorii excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 3 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007, care stabilește coeficienții de multiplicare pentru stabilirea salariilor de bază, este neconstituțional în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece creează tratamente diferite pentru aceeași categorie de personal. Se arată că tratamentul diferențiat este determinat de stabilirea coeficienților de multiplicare, diferiți pentru grefierii arhivari în comparație cu ceilalți grefieri.

Tribunalul Galați — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că textul de lege se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută de norma legală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 31 ianuarie 2007, ordonanță aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 19 iulie 2007.

Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 3: „[...] (4) *Coeficienții de multiplicare pentru stabilirea salariilor de bază ale personalului auxiliar de specialitate din cadrul judecătorilor și al parchetelor de pe lângă acestea sunt prevăzuți la lit. A din anexa nr. 1a pentru perioada ianuarie — 31 martie 2007, la lit. A din anexa nr. 1b pentru perioada 1 aprilie — 30 septembrie 2007 și la lit. A din anexa nr. 1c de la 1 octombrie 2007.*”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Critica de neconstituționalitate vizează, în exclusivitate, modalitatea în care au fost reglementați coeficienții de multiplicare pentru stabilirea salariilor de bază ale personalului auxiliar de specialitate din cadrul judecătorilor și al parchetelor de pe lângă acestea.

Solicitarea autorilor excepției de a modifica textul de lege în sensul dorit de aceștia, și anume de evaluare a atribuțiilor grefierilor arhivari în comparație cu cele ale celorlalți grefieri, constituie un caz de inadmisibilitate. Potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, excepție ridicată de Daniela Burduja și alții în Dosarul nr. 310/121/2008 al Tribunalului Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.359

din 11 decembrie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) lit. d) și e)
din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea
Agenției Naționale de Integritate**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) lit. d) și e) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, excepție ridicată de Adrian Morar în Dosarul nr. 1.230/64/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde Consiliul Național de Integritate și Agenția Națională de Integritate, prin consilier juridic, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul părților prezente solicită respingerea excepției, considerând că prevederile legale criticate nu sunt discriminatorii.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Se arată că textul de lege criticat nu îngrădește accesul la funcția de președinte sau vicepreședinte al Agenției Naționale de Integritate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.230/64/2007, **Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) lit. d) și e) din Legea nr. 144/2007**, excepție ridicată de Adrian Morar în cauza ce are ca obiect judecarea acțiunii de anulare a deciziei Consiliului Național de Integritate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 18 alin. (2) lit. d) și e) din Legea nr. 144/2007, prin stabilirea condițiilor ce trebuie îndeplinite pentru ca o persoană să fie numită în funcția de președinte sau vicepreședinte al Agenției Naționale de Integritate, precum și prin redactarea defectuoasă a textului, sunt contrare prevederilor art. 13, 16, 44 și 73 din Constituție, deoarece instituirea unei declarații în sensul prevederilor legale îngrădește accesul la funcții publice.

Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Se arată că prevederile legale criticate nu îngrădesc accesul liber la demnitatea publică.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că participarea la procedura de selecție în funcția de președinte sau de vicepreședinte al Agenției Naționale de Integritate este accesibilă tuturor celor care îndeplinesc condițiile cerute de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (2) lit. d) și e) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 25 mai 2007.

Aceste dispoziții legale au următorul cuprins:

— Art. 18: „(2) Poate fi numită în funcția de președinte sau de vicepreședinte al Agenției persoana care îndeplinește cumulativ următoarele condiții: [...]

d) nu face și nici nu a făcut parte, în ultimii 3 ani, din niciun partid politic, formațiune sau alianță politică;

e) nu a fost agent sau colaborator al serviciilor de informații înainte de anul 1990, nu a fost și nu este lucrător operativ, inclusiv acoperit, informator sau colaborator al serviciilor de informații; [...].”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) lit. d) și e) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, excepție ridicată de Adrian Morar în Dosarul nr. 1.230/64/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 decembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

